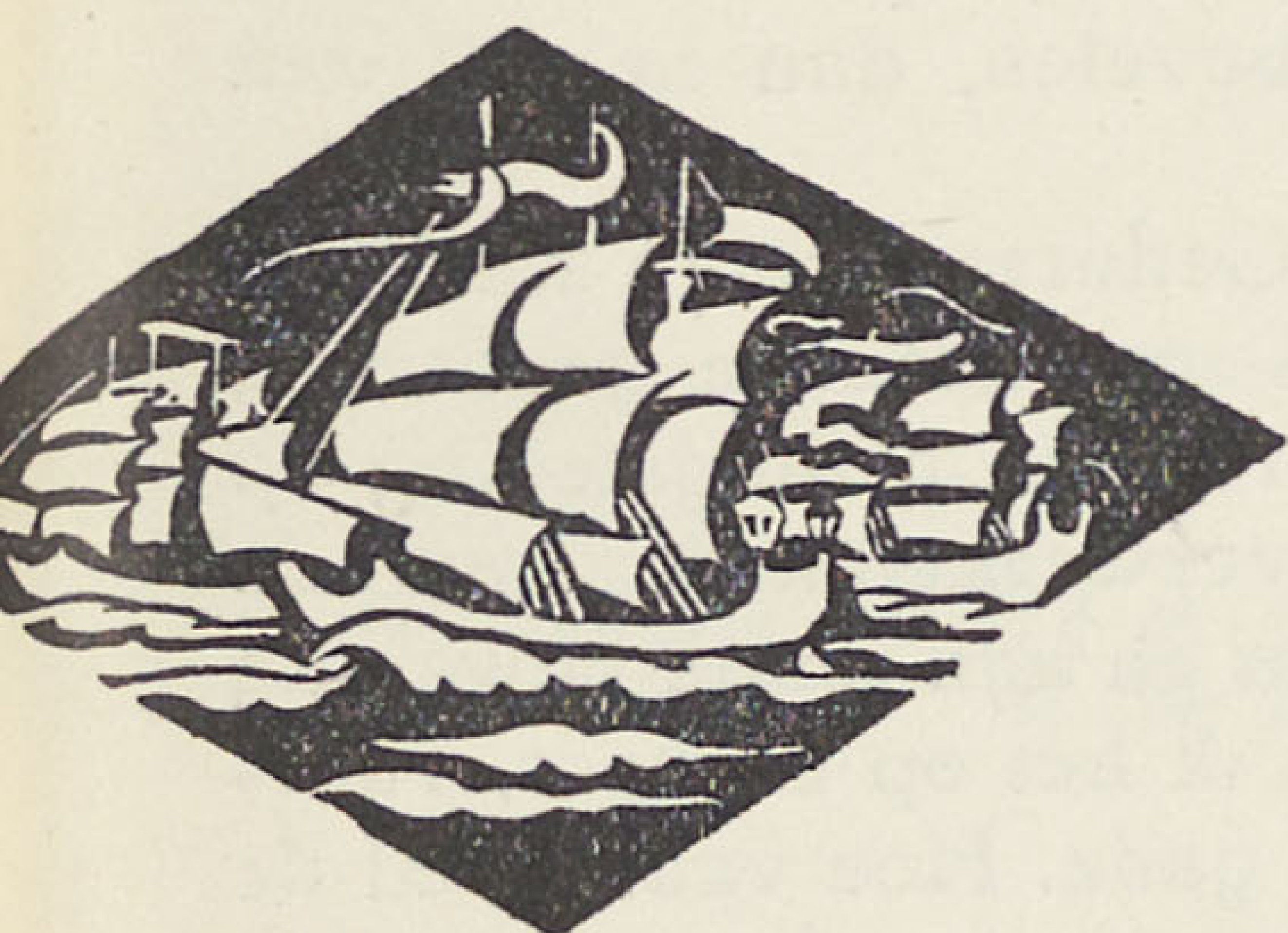
2e JAARGANG No. 7 15 JAN. 1938

ONTWAKEND VOLK

MAANDBLAD TOT
VORMING VAN DEN NEDERLANDSCHEN GEEST

SECRETARIAAT: MALIEBAAN 35, UTRECHT
UITGAVE: NENASU — POSTBUS 2 — LEIDEN
ABONNEMENT: f 1.50 PER JAAR (f 0.75 PER HALF JAAR)
POSTGIRO 207915 (TEN NAME VAN „VOLK EN VADERLAND")

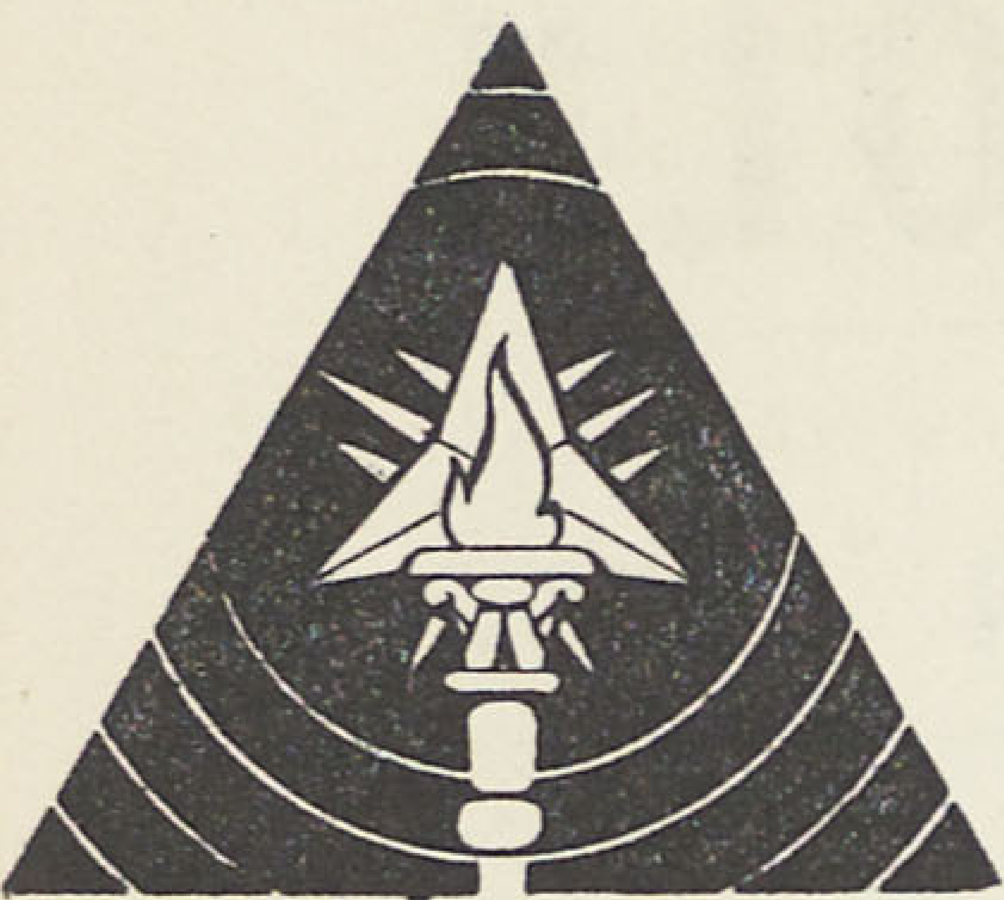

„Ja, ik wil"

Trouw zij niet slechts genoemd
door dichters en in boeken,
in 't simpele woord geroemd
in 't leven ver te zoeken;
eer zij geen schoon begrip
van pathos volgeladen,
een bloem om onze lip
en in het hart verraden;
wil zij geen vrome wensch
van klipsteen in de baren,
waarop een zwakke mensch
zijn onmacht blind mag staren:

de wil, de eer, de trouw
staan vlammend in het blauw
van onzen blik geschreven;
ons „ja, ik wil", in 't leven
in vrijheid uitgesproken,
ons woord, eenmaal gegeven:
het blijve Dietsch,
het blijve ongebroken!

ROB DELSING.

Bij mijn aanvaarding van het ambt

Het vertrouwen van den Leider plaatst mij aan het hoofd van afd. X; de Vorming dus. Het beslissende onderhoud begon met de woorden van onzen Leider: „Gij zijt dus in beginsel bereid, de taak op u te nemen?"; mijn antwoord luidde: „Heeft u den moed te bevelen, dan heb ik den moed tot gehoorzamen."

Niet gisteren pas werd ik nationaal-socialist. Gedurende mijn werk als predikant in Duitschland leerde ik de nationaal-socialistische gedachten kennen en bij het optreden van Adolf Hitler werd mijn belangstelling op bijzondere wijze gaande gemaakt, omdat de verwerkelijking van de nationaal-socialistische gedachtenreeks door hem en zijn jonge beweging wel zou worden doorgezet. Van heel nabij sloeg ik het op en neer, voorspoed en tegenslag, nederlaag en eindelijke zege gade. Hoe vaak deed de herinnering aan mijn geliefde vaderland, Nederland, dat ik in den loop der jaren hoe langer hoe meer leerde waardeeren en liefhebben, de hoop in mij levendig worden: mocht 't Gode behagen, bij ons thuis de nationaal-socialistische gedachte ingang te doen vinden; alhoewel ik dadelijk begreep: Nederlandsch, door en door Nederlandsch zou ons nationaal-socialisme moeten worden; en dat zàl het ook worden.

Door jarenlange ziekte met twee maal zwaar ingrijpen van den chirurg, was het mij veelal in het geheel niet mogelijk in mijn beroep werkzaam te zijn, laat staan daadwerkelijk aan den strijd der N.S.B. deel te nemen.

Teruggekeerd in het vaderland — ongeveer vier jaar geleden — werd ik onmiddellijk lid der Beweging. Het trof mij ook hier, alles uit de ziekenkamer met de grootste belangstelling gadeslaande, hoe er ondanks het uitgesproken Nederlandsche in 't verloop van den strijd toch een opmerkelijke overeenkomst bestaat in den op- en neergang van de worsteling. De N.S.B. is geen politieke vereeniging, daardoor is de groei natuurverbondener; vandaar ook de wisseling van storm en stilte; tijden van droogte en overvloedigen regen; versterf en opbloei.

Zoo moet het zijn.

Daarin ligt de waarborg van waarachtig, veelbelovend leven.

De laatste operatie bracht aanmerkelijke verlichting, verheugende toename der krachten, lust tot werken ook.

De roep van den Leider geeft mij gelegenheid mede te helpen in de worsteling om het oor en het hart van ons volk, dat vernieuwing zoo zeer noodig heeft.

Want verscheurd als het is in zooveel eerzuchtige, naar macht dorstende partijen, geboeid door de hardvochtige ketenen van een al die partijen stuwende en beheerschende geldmacht, verminkt door die droeve bloedzweer der werkloosheid van zoovele honderdduizenden, vervreemd van daadwerkelijken godsdienst en christelijkheid, wacht het — veelal nog

onbewust — op de bevrijdende daad van het nationaal-socialisme.

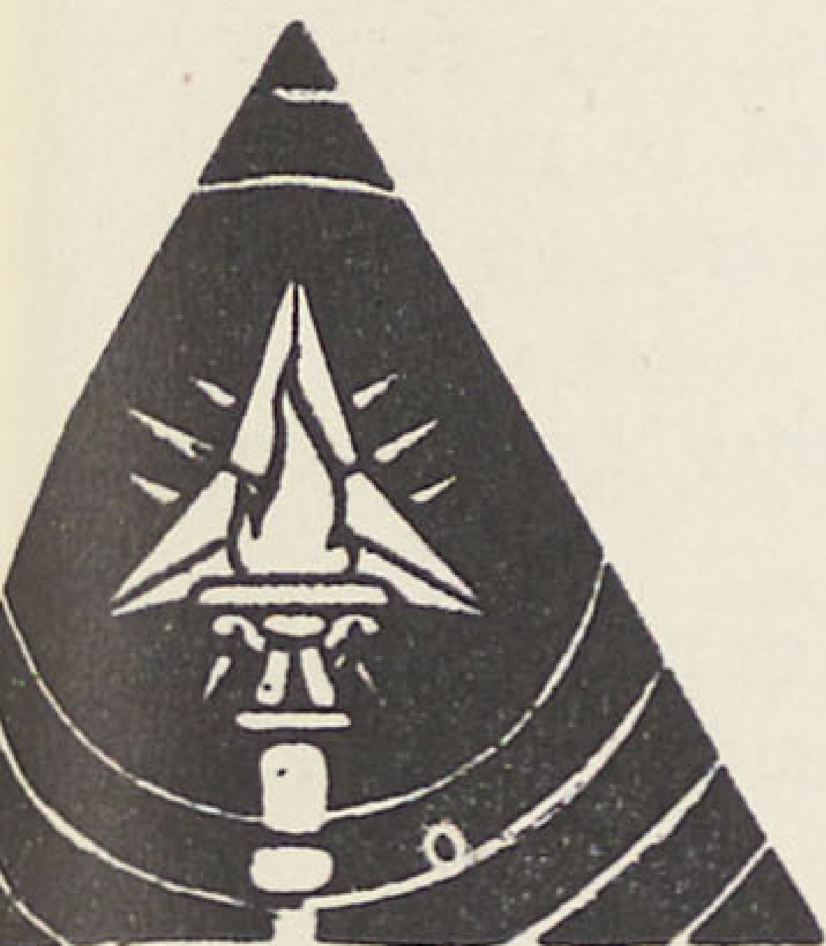
De taak, die ik aanvaardde, is zwaar, veelzijdig, hoogst belangrijk.

Het vertrouwen van den Leider zal mij, onder opzien naar boven, bekwamen voor het werk.

Maar ook op uw aller medewerking mag ik rekenen, kameraden!

Hou Zee!

C. J. VERVLOET.

Vorming

Drieërlei meeningen zijn over U in omloop, kameraad.

Als mensch leeft ge onder menschen, gij moet met hen omgaan, terwijl zij steeds met U in aanraking komen.

Gij zult er zeker al eens achter zijn gekomen, dat wij menschen ons geheele leven eigenlijk niets anders doen dan de wiskunde beoefenen en daarbij in 't bijzonder de meetkunde.

Dit begint al in de wieg: nauwelijks zijn de oogjes open, of ze trachten de naaste omgeving op te nemen en zeker zullen de langzaam ontwakende zintuigen de omgeving, als iets buiten ons ontwarend, gadeslaan. Hebt ge wel eens gezien, hoe de handjes naar waargenomen voorwerpen tasten en vaak **mis**tasten? De juiste afstanden konden nog niet worden bepaald. Door oefening verkrijgt men kunst en lang voordat de meester op school ons plaagt met zijn vierkanten, driehoeken en cirkels, zijn wij in de practijk reeds ervaren beoefenaars der toegepaste meetkunde.

Ga maar eens na. Ge zijt voortdurend aan 't meten. Ge ontmoet iemand in de werkplaats. Uw oogen nemen hem nauwlettend op: Wie is het? Wat doet ie, wat kan hij, wat weet hij, is hij rijk, arm, geleerd, dom, zwaar, mager, enz., enz. Geloof vrij, dat Uw tegenover juist hetzelfde doet als gij.

De eene mensch is in dit opzicht een knapper en vaardiger opnemer of meetkunstenaar dan de ander.

We begrijpen dus: er bestaan drieërlei opvattingen over ons.

Ten eerste: wat **anderen** van ons denken;

Ten tweede: wat onze meening is omtrent **onszelve**;

En eindelijk . . . wat aller menschen Vader over ons denkt.

Kan 't U heusch niet schelen, wat anderen van U denken? 'k Geloof er niets van. Er zijn wel oogenblikken, dat ge dit moedig en korzelig uitroept, maar over 't geheel genomen is het U waarlijk niet onverschillig te weten, wat anderen over U denken en zeggen of praten.

Waarom snakt ge dan steeds zoo zeer naar een gunstig oordeel van Uw medemensch? Welke waarde moet ik hechten aan de opvatting van anderen omtrent mij?

't Is maar goed, kameraad, dat ge niet alles hoort, wat anderen elkaar van U vertellen, veelal is 't waarlijk niet malsch en soms, in gunstige gevallen, heet het: een goeie vent, maar . . . !

Dit „maar" met zijn nasleep bederft gewoonlijk al 't voorafgeopperde goede.

Ons blijft maar één troost en wel een heel goede: Ze kunnen zich vergissen. Zelfs de knapste menschenkenners vergisten zich wel eens.

Het oordeel van anderen over mij mag dan min of meer juist zijn, toch gaat het nooit nauwkeurig op, wiskunstige zekerheid bestaat er niet.

Wij menschen blijven voor elkander steeds een raadsel, een rechtstreeksche vaststelling van ons diepste wezen lukt nooit of te nimmer; we zijn altoos aangewezen op bepaalde uitingen van onze ziel om haar hoedanigheden eenigszins te kunnen peilen.

Voorzichtigheid bij de beoordeeling van anderen is dus een hoog gebod.

Maar, kameraad, wilt ge mij wel toegeven, dat het oordeel door anderen over mij geveld, nauwkeuriger moet zijn dan mijn eigen oordeel.

Houd ik er dan een eigen oordeel op na?

Vaak is het erg bedroevend, hoe weinig de menschen zich met zichzelf bezighouden.

„Ken Uzelve", luidt een oude, zelfs heel oude raadgeving. Of wil die raadgeving niet minder dan een plichtaanwijzing zijn?

Om mij te leeren kennen, zijn anderen meer in 't voordeel dan ik zelf.

'k Zag nog nooit mijn eigen neus, tenzij in een spiegel en dan nog zoo: links is rechts en rechts is links.

Wil ik mijn eigen achterhoofd leeren kennen, dan zou ik twee spiegels moeten nemen of anderen vragen: Zeg, vertel eens, wat heb ik voor een achterhoofd, kun je 't eens afteekenen?

Wie van de lezers kan mij zeggen, waar in zijn lichaam de zoo gewichtige milt ligt?

Ken U zelve!

Mooie taak!

Zonder de hulp van spiegels, fotografieën, teekeningen, een opheldering door ontleedkundigen, tast ik in het duister rond.

Over anderen weet ik veel meer dan over me zelve.

Tot zelfkennis kom ik slechts als ik bescheiden en verstandig genoeg ben de inlichtingen door mijn omgeving in te winnen. Die omgeving zorgt daar soms heel hardhandig voor. Wat doet dat zeer!

Ook, indien de beoordeeling juist is, wat is ze dan doorgaans vlijmscherp en koud en **afdoende.**

Daarom sluit men zich zoo gaarne daartegen af, we gaan er niet op in en kunnen er zoodoende geen voordeel mee doen. We gelooven dan liever maar „dat ze 't niet bij het rechte eind hebben".

Hoe kom ik dan tot de zoo noodige zelfkennis?

Want van vorming kan slechts sprake zijn, als ik eerst weet, wie ik ben, wat ik weet en kan, wat mij ontbreekt.

Zoo raak ik eenigszins in verlegenheid.

Het oordeel van anderen nu kan min of meer juist zijn, in die beoordeeling ontbreekt echter meest het vormende bestanddeel; ik zeg het

ronduit, de begrijpende, sparende, vergevende, beterschap belovende **liefde!**

Mijn **eigen** oordeel moet **ook** falen en al heb ik nog zoo'n goed verstand, ondersteund door reuze menschenkennis, zoo ken ik mijn neiging tot zwakke vergoelijking maar al te goed.

Wat nu?

Wel, kameraad, ik meen er iets op te weten.

De man, wien de Leider het werk van de Vorming in onze Beweging heeft opgedragen, verkeert in 't zelfde geval als gij. Hij wenscht zich ook te laten vormen en vindt: gij en ik doen het beste om met open oog en oor in onze omgeving te wandelen. Gooien we die malligheid over boord, ons zoo gauw op de teenen getrapt te voelen, als anderen eens een hartig woordje over ons of tot ons zeggen, ook al mogen we denken, dat het er naast is.

Willen we ons zelve leeren kennen en vormen, dan moeten we de hulp van anderen opzoeken, hetzij door vragen, gesprekken en boeken.

Het doen en zeggen van anderen kan ons een spiegel zijn, die ons laat zien, hoe **wij** er eigenlijk uitzien.

Tot dusver sprak ik slechts van twee beoordeelingen: het oordeel van anderen over ons en de meening over onszelve.

Waar blijft het derde over ons omgaande oordeel?

't Is al heel lang geleden, toen een Leeraar op deze aarde verscheen en goed doende als Godsgezant een Blijde Boodschap bracht. Hij sprak gaarne in gelijkenissen. Deze gelijkenissen belichtten het menschelijke leven op ongeëvenaarde wijze. Hun wonder is, dat ze, hoewel op het tijdstip, waarop ze uitgesproken werden, bepaalde toestanden rakende, waarde en beteekenis voor **alle** tijden en **alle** geslachten en **alle** menschen hebben.

Zoo is het ook met de gelijkenis van den verloren zoon.

Allerlei dingen daarin laten we rusten om ons bij ons eigenlijke onderwerp te bepalen.

Drieërlei oordeel over denzelfden persoon ontmoeten we ook hier.

We spreken van den jongste der twee zonen.

't Is de omzwerver, de van heimwee overvallene, de naar huis terugkeerende.

Daar buiten in den vreemde komt hij tot inzicht. Hij ziet in, dat hij zijn Vader erg heeft bedroefd. Hij vat zijn zelfkennis in de woorden: Vader, ik heb gezondigd. Zijn verdere belijdenis komt hierop neer: 'k Heb het zoo verkorven, dat ik voel, geen recht meer te hebben me als Uw kind te betrachten. Zoo oordeelt hij over zich zelf.

Vergelijken wij hiermede de meening, die zijn oudste broer over hem te kennen geeft — 't zal maar al te waar zijn geweest: „Hij, **Uw Zoon,** heeft zijn goederen met slechte meiden en vrienden verspild!"

IJskoude lucht waait ons hierin verkillend, bloedstollend, ja bevriezend tegen. Koele **ver**oordeeling, gespeend van alle beloften.

Verwijderen we ons liever onmiddellijk uit dit barre Noordpoolgebied om ons met den „verloren zoon" te begeven in de weldadige lichtbron der Vaderlijke liefde.

„Want deze mijn zoon was dood en is weer levend geworden; hij was verloren en werd teruggevonden."

Kent ge, kameraad, den inhoud dezer gelijkenis? Lees ze nog eens rustig na. In Lukas 15 vindt ge haar.

Beluisteren we het oordeel des Vaders: zeker, diep ernstig, oneindig veel dieper dan dat van den zoon zelve: neerbuigend, vernietigend en toch opbeurend, levenwekkend; vol belofte van vergeving en vernieuwing.

Zoo is Gods Liefde.

Christus maakte zich door deze uitspraak tot tolk der mannelijke Godsliefde!

Zoo is God: die God met Wien wij, nationaal-socialisten, wenschen ernst te maken.

We schuwen de waarheid niet, de Waarheid die ontdekt, maar ook vernieuwt, juist omdat ze de Waarheid is.

We zijn dankbaar, wanneer ons wordt gezegd, wat ons nog mankeert, van welken kant het oordeel ook komt. We laten het ons zeggen, want we willen een nieuwe maatschappij, een nieuw Nederland, waarvan wij persoonlijk een **vernieuwd** deel uitmaken.

Daarom aan den arbeid!

Weg met alle slapheid, onwaarachtigheid, halfslachtigheid!

Vastberaden mannen en vrouwen willen we zijn en worden; mannen en vrouwen, die daar een „ja" weten te zeggen, waar 't noodig is, maar die ook een „neen" aandurven tegenover alles, wat lafhartig en gemeen en onsociaal in onze levenshouding is overgebleven.

Aan het werk, kameraden!

We willen ons vormen en laten vormen tot echte nationaal-socialisten en Nederlanders.

Uit den vernieuwden geest wordt het nieuwe Leven van nationaal-socialistische orde op alle levensgebieden geboren.

Een groot Franschman zeide eens:

J'aime mieux forger mon âme que la meubler. Dat wil zeggen: Liever een gesmede ziel dan slechts een gestoffeerde.

Begrijpt ge? We moeten naar de smidse.

Het vuur in!

Om doorgloeid, smeedbaar te worden.

Dan moge de hamer neervallen, slag op slag.

De Vormer hanteert dien hamer!

Hij vormt, de kunstenaar.

En gij en ik, bruikbare werktuigen voor den opbouw van een vernieuwd Vaderland.

Geen versierde, maar nuttige werktuigen!

Hou Zee!

HOOFD VORMING.

Christelijk

Wat bedoelen we toch eigenlijk, wat behooren we tenminste te bedoelen, als we gewagen van het christelijk karakter van de N.S.B.? Vooral van buitenstaanders worden ons dienaangaande nog steeds vragen gesteld, die — soms impertinent — op pertinent antwoord aandringen. Zoo kwam onlangs de vraag binnen, of de N.S.B. de godheid van Christus belijdt? In elk geval is het wenschelijk, dat binnen den kring der N.S.B. zelf omtrent deze aangelegenheid een communis opinio ontstaat.

En dan dient voorop gesteld, dat de N.S.B. wil, wat haar naam aangeeft: leiding geven aan een nationale en sociale beweging. En dat wil in onzen tijd zeggen: dat zij leiding wil geven aan een beweging, die zich voordoet op een terrein, op hetwelk — overeenkomstig het oordeel van de Elberfelder theoloog De Quervain — de strijd der geesten zich toespitst. Op dat terrein ligt voor dien strijd het voornaamste front.

Vervolgens: de N.S.B. wil leiding geven aan een nationale beweging in Nederland, niet b.v. in Turkije of Japan. En zij wil er tevens de stuwkracht en de opwekking van zijn. Waar het nationaal en sociaal besef sluimert, wil zij het wekken, en de juiste wegen banen waarlangs zijn uitingen zich richten.

De gestelde vraag laat zich nu aldus formuleeren: waar zoekt de N.S.B. de bronnen, de krachten, de beginselen van ons nationaal en sociaal volksleven, en welke krachten en beginselen bestrijdt zij als vijandig aan een nationaal en sociaal Nederlandsch volksbestaan? Niet alles wat zich als nationaal en sociaal aandient, wordt als zoodanig door haar gehonoreerd. Veel zal zij trachten te absorbeeren. Natuurlijk: zij wil geen nieuwe „partij" vormen met een „partijprogram"; zij is zich ten volle bewust van het cardinale verschil tusschen een partij en een beweging. Maar veel zal zij ook afwijzen of op den duur uitzuiveren, afgezien nog van wat zichzelf uitzuivert. Men zou de verhouding van de N.S.B. tot de nationale en sociale beweging, die in ons land gaande is, kunnen vergelijken met de verhouding van ouders en kinderen. Het kind groeit en de ouders trachten dien groei te bevorderen en te leiden; zij doen dit volgens vaste beginselen, zeker!, maar zij moeten veel „doen door te laten" (Bats), zij leeren ook van hun kinderen; zij groeien zelf mee. En . . . soms wijzen zij ook af en staan pal. Heerschen is niet tyranniseeren maar dienen. Hetgeen er niets aan afdoet, dat er momenten zijn, waarop het dienend leiden zich slechts verwerkelijken kan door een optreden, dat uiterlijk op dat van den despoot gelijkt. Dit zal ook de zachtmoedigste huisvader mij niet kunnen betwisten; dit is een kwestie niet van totdienst-bereidheid maar van ruggegraat.

De N.S.B. nu grijpt allereerst terug op de nationale traditie van vóór

de Fransche revolutie en zet zich schrap tegen haar uitroeiing in de 19de eeuw onder invloed van velerlei 19de eeuwsch ideologen. Neen! zij wil geen respristinatie, zij wil vooruit; maar in het verlengde van de lijnen, die de Vaderen hebben getrokken.

En dan zal niemand kunnen ontkennen, dat zoo ergens dan ten onzent die tradities gedeeltelijk ontsproten zijn aan, gedeeltelijk beïnvloed en doorzuurd zijn door de christelijke religie.

Een opmerking wil ik hier dadelijk onderscheppen. In publicaties, die rechtstreeks of zijdelings van de N.S.B. uitgaan is telkens sprake van „bloed en bodem", en worden uit het vóór-christelijk verleden van onzen stam, zeden, gebruiken, volksbeseffen, riten, opgegraven en in het daglicht gezet, niet met het doel om ze in een antiquiteiten-museum op te bergen, maar om ze weder nieuw leven in te blazen en ze te vieren als nationale eigenheden en goederen. Wordt op deze wijze geen „nieuwheidendom" gepropageerd?

Afgezien daarvan, dat het een waan is gestorven religies weer uit de dooden te kunnen opwekken en met name tien eeuwen christendom ongedaan te maken (zoo'n religie zou alle spontaniteit derven), zou hier alleen van „nieuw-heidendom" sprake moge zijn, indien de opzet voorzat van anti-christelijkheid. Maar met anti-christelijkheid heeft de overweging niets te maken, dat de christelijke religie ten opzichte van bestaande godsdiensten niet slechts negatief opgetreden is, maar niet minder met de verkondiging van den Apostel Paulus in Athene: Dien God, dien gij niet kennende dient verkondig ik ulieden. (Hnd. XVII.) De huidige zendingsmethode is op deze leest geschoeid. Men denke voorts aan het gebruik dat de dogmatiek heeft gemaakt van de vóórchristelijke philosophie; of daaraan, dat al onze christelijke feesten van voortzetting zijn van vóór-christelijke feestgetijden, wier coloriet nog onze feesten kleurt. Heidendom is principieel niet anti-christelijk maar vóór-christelijk; een stelling, die in onze dagen o.a. bepleit wordt door Heiler en Albert Schweitzer. En nu schijnt de zaak zoo te liggen, dat veel oud kostelijk volksgoed is opgeruimd **in naam** van de christelijke religie, **maar in werkelijkheid** door den latijnschen geest der veroveraars, waarbij dan nog komt, dat onze cultuur sinds de renaissance eenzijdig beheerscht is door denzelfden geest.

Doch nu ter zake.

De N.S.B. staat op het standpunt, dat de Nederlandsche natie eeuwenlang een gedoopte natie is geweest, en dat er geen werkelijk nationale beweging denkbaar is, die aan de Vaderen een stem in het kapittel zou ontnemen, en deze stem is een christelijke stem. En dit blijkt duidelijk, als de N.S.B. zoowel in haar staats- als sociale beginselen zich oriënteert naar de belijdenis der christelijke kerk. Dat zij dit doet is wel het duidelijkst aan den dag getreden, als zij de Overheid onderwerpt aan de souvereiniteit Gods en als zij negatief alle anti-christendom in het openbare leven betuigt te willen weerstaan.

Terloops zij opgemerkt, dat wie de souvereiniteit Gods erkent een principieel tegenstander is van den absolutistischen staat, en dat wie het zuiver-karakter der Kerk poneert den totalen staat onmogelijk heeft gemaakt. (Persoonlijkheid, huisgezin en Kerk hebben rechten, die niet aan den staat ontleend zijn en dus ook niet door den staat vervreemd mogen worden, betoogde Mussert reeds in 1933.)

Nu is in ons theologisch-geïnteresseerd vaderland de vraag te ver-

wachten: verklaar U nader! welk „christendom" bedoelt U? welke christelijke belijdenis aanvaardt U? Op deze vraag komen gewoonlijk de gestelde vragen neer.

Hierop zij ons antwoord drievoudig.

Ten eerste, wij zijn een nationale beweging en willen èn een christelijk volk èn een staat, die een levensvorm van dat volk kan zijn. Wij zijn niet geroepen een nationaal-christelijke dogmatiek te ontwerpen en ons in den strijd der kerken en richtingen te mengen. Wij willen een eenig volk, dat zijn karakter getrouw is. Het is al erg genoeg, dat de verdeeldheid der Kerk het christendom in de wereld verscheurt, wij willen tegengaan dat die verdeeldheid een splijtzwam in de natie worde. Wellicht zullen wij zoodoende nog medewerken om de eenheid der Kerk te bevorderen. Maar altijd zijdelings, nooit door in het bestaan en op het eigen terrein der Kerken in te grijpen. Maar wel kunnen wij verhinderen — en wij meenen den kerken hiermede een dienst te bewijzen, zij het dan ook tegen wil en dank — dat de kerken den staat misbruiken om haar machtspositie en invloedssfeer ten koste van elkander uit te breiden, o.a. door het uitdeelen van baantjes. Wij zullen aan den strijd der kerken onderling den wind van oeconomische en staatkundige voordeelen uit de zeilen nemen door den neutralen partijenstaat te vervangen door den corporatieven staat.

Vervolgens: Wij weten zeer wel, dat men de terreinen van het godsdienstig, staatkundig en sociaal leven des volks niet langs afgestippelde lijnen uit elkaar kan knippen. Zij grijpen in elkaar in. Ik schreef reeds, dat dit geen reden is, om ze hopeloos door elkaar te haspelen tot een onontwarbaar kluwen. Maar dat neemt niet weg, dat de gedeeldheid van kerken en richtingen altijd een bedreiging zal zijn om het volksche eenheidsbesef. Daar staat echter tegenover, dat een nationale beweging altijd beroep heeft op het „positief christendom". Dat is niet een christendom **boven** maar **in** geloofsverdeeldheid. Het zijn n.l. niet bijkomstigheden, maar het zijn de hoofdzaken, die de christelijke kerken gezamenlijk belijden, als men hare officieele belijdenisgeschriften, haar christelijke feesgetijden, haar liederen en gebeden, haar doop en bovenal haar erkentenis van de H. Schrift raadpleegt. En een nationale beweging tast niet in het duister, als ze van uit die hoofdzaken de richtlijnen zoekt voor het staatkundig en sociale leven des volks.

Ten derde: Er zijn zeker in sommige kerken richtingen en ideologieën aan het woord, die principieel vijandig staan tegenover de beginselen der N.S.B. Ik denk aan de beginselen van anti-nationalistisch cosmopolitisme en van Bergrede-anarchie. Wij kennen ze alreeds uit de Doopersche beweging in de 16de eeuw. Zoolang zij niet agressief zijn, hebben hunne belijders recht op een „gerust en stil leven in alle godzaligheid en eerbaarheid" (IThim. II, 2), zooals zij dat verstaan. Worden zij echter agressief, dan zal èlke staat ze weerstaan. Dat is geen particuliere aangelegenheid van de N.S.B. — Ook voor het probleem der verhouding van Kerk en staat, dat in onze eeuw een nieuwe tijdsperiode ingaat, zijn deze beginselen nog van bijkomstigen aard, zoolang zij niet in de officieele belijdenisgeschriften der groote kerken gestalte verkregen.

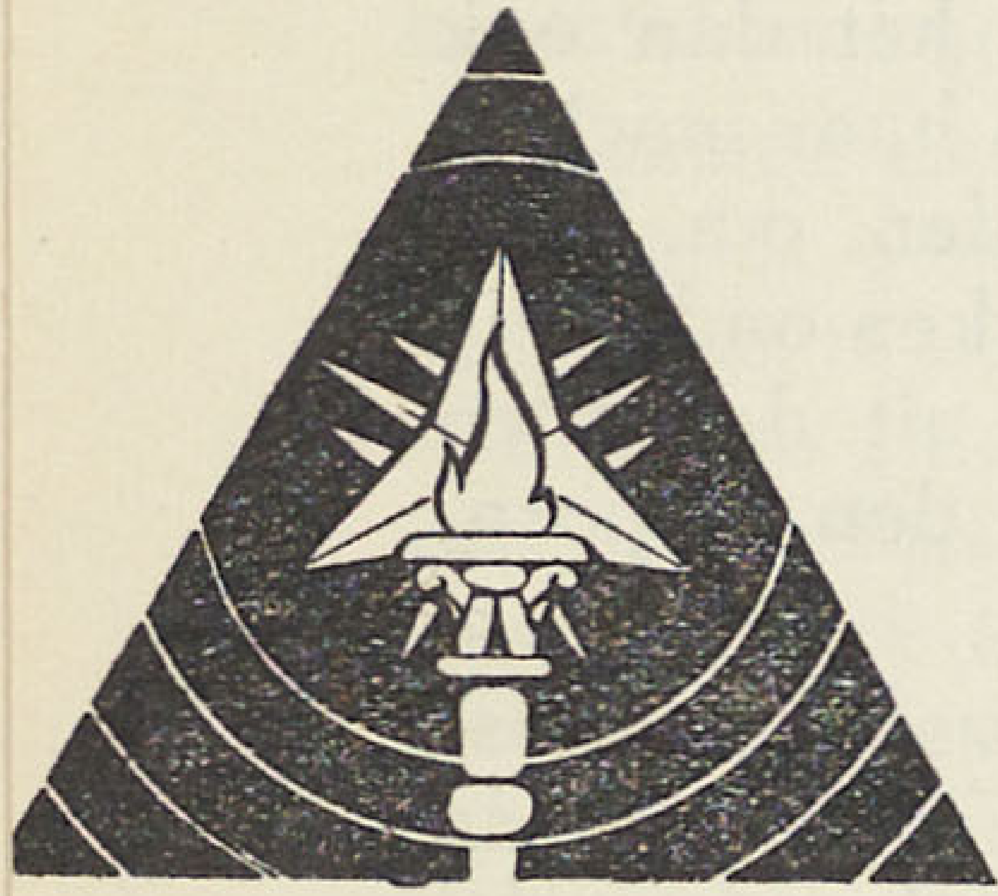
Men weet, dat art. 36 der Ned. Gel. Belijdenis der Hervormde Kerk er speciaal en zeer heftig tegen te keer gaat. Maar zoover zijn we nog niet en het laat zich niet aanzien, dat het zoover zal komen.

Zoo nemen wij in dezen dan het woord der Bergrede op: „Zijt dan

niet bezorgd voor den dag van morgen. Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad".

En mochten wij in onze omgeving belijders dezer beginselen ontmoeten, die zichzelf het brevet uitreiken van non plus ultra van christelijkheid, dan zullen wij hun dit genoegen niet betwisten, maar ons beroepen op de belijdenis der geschriften der christelijke kerken, om daarmede te betoogen, dat wij niet gekant zijn tegen hèt christendom, slechts tegen hùn christendom en dan nog slechts speciaal op dit ééne punt.

W. TH. B.

In gesprek met een tegenstander

Den vorigen keer hebben wij betoogd, dat wij steeds en altijd blijk moeten geven zelve een rotsvast vertrouwen te hebben in onze nationaal-socialistische beginselen. Verder dat onze houding naar buiten toe hiervan een afspiegeling zal dienen te zijn.

Wil dit nu zeggen, dat wij een ieder, die het niet met ons eens blijkt te zijn, moeten aanblaffen, dan wel verachtelijk onze schouders moeten ophalen over zooveel achterlijkheid?

Neen natuurlijk.

Wij zullen in de eerste plaats moeten bedenken, dat wij zelven soms nog zeer kort geleden over verschillende dingen anders dachten o.a., omdat men ons verkeerd had voorgelicht of omdat wij den samenhang der dingen nog niet doorschouwd hadden.

En in de tweede plaats zullen wij ons steeds voor oogen dienen te houden, dat het ons doel is den ander te overtuigen. Ook wij zijn pas toegetreden, toen wij, op welke wijze dan ook, overtuigd waren. Wij Nederlanders zijn een nuchter volk, wij gaan nooit over één nacht ijs.

Wij moeten dus den ander overtuigen dan wel die ander moet, door hetgeen wij hem vertellen en laten zien, volkomen overtuigd geraken van de juistheid van onze opvattingen en van de onjuistheid van de dingen waarvoor hij tot op heden warm liep.

Vanzelfsprekend bereikt men dat niet door te beginnen met hem botweg tegen te spreken en hem dus flink kwaad te maken of hem zoo maar op zijn hoofd te slaan. Integendeel, wij zullen ons moeten verplaatsen in zijn omstandigheden en trachten voor een oogenblik de dingen te zien zooals hij.

Wij kunnen dit rustig doen, omdat wij zelven beschikken over onze onveranderlijke overtuiging. Wij gaan dus als het ware op onderzoek

uit om tezamen, met dien ander de fouten op te sporen in zijn beschouwingen, b.v. door hemzelve te laten ontdekken, dat het gevolg van de veelgeroemde democratie is, dat daarbij eigenlijk niemand verantwoordelijkheid draagt. Is het dan te verwonderen, dat er overal in de democratische landen zoo'n verwarring heerscht?

Dan wel, wanneer wij zelf weer het woord hebben, probeeren wij met eenvoudige voorbeelden uit eigen directe omgeving de onwaarachtigheid en de practische onmogelijkheid aan te toonen van de vele hooge beginselen, waarmede de democraten zoo lustig schermen.

Het is b.v. in vele gevallen verkeerd om te trachten de fouten van het parlementaire stelsel aan te toonen aan de hand van de resultaten van de Tweede Kamer. Immers, dat ligt voor velen zoo ver buiten den eigen gezichtskring. De Tweede Kamer zit in Den Haag. Dat is te ver weg en veel te hoog. Daarover wil men zoo maar niet een oordeel hebben. Bovendien kent men de menschen die daar in zitten heelemaal niet. Dat kunnen best heel goede beste brave menschen zijn. Het is heelemaal niet aardig van ons om altijd weer tegen die heeren daar uit te pakken, enz. enz. Maar de gemeenteraad. Dat is wat anders. Daarvan kent men in kleinere plaatsen de leden. Men weet wat ze waard en wat ze niet waard zijn. Men weet, dat ze onmogelijk van alles verstand kunnen hebben. Men ziet het belachelijke ervan in, dat bij voorbeeld bij meerderheid van stemmen in een raadsvergadering beslist kan worden over een vraagstuk, waarover alleen één lid van den raad deskundig is.

Een voorbeeld hoe men zelf in zijn eigen leven staat tegenover de democratie kan men geven. door te vragen, wat of iemand doet, wanneer hij van plan is een radio of een dorschmachine of welk voorwerp van waarde ook aan te schaffen.

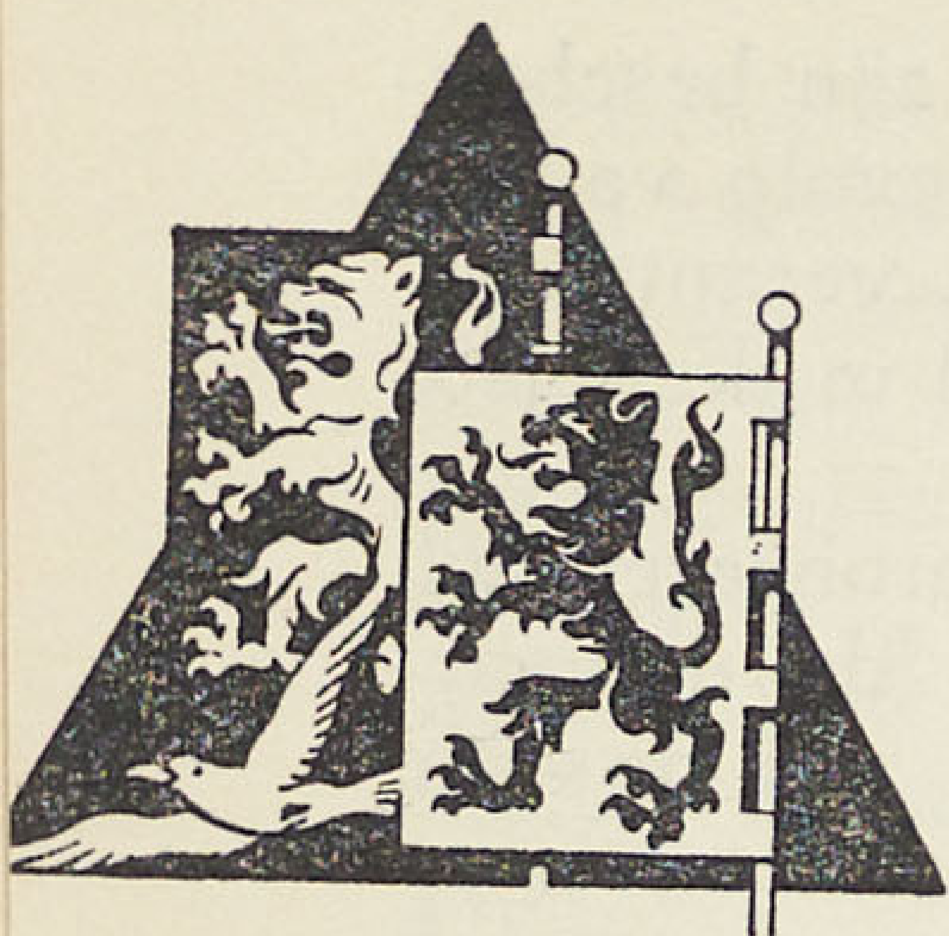
Hij plaatst dan toch ook niet honderd willekeurige menschen, zijn slager, de loopjongen van den kruidenier, op een groote lijst en laat dan door deze menschen bij meerderheid van stemmen beslissen welke radio, welke dorschmachine of welke pootaardappelen hij zal koopen. Natuurlijk niet. Wanneer hij voorzichtig is, dan steekt hij zijn licht op bij een aantal goede en betrouwbare deskundigen om vervolgens op eigen verantwoordelijkheid zelve te beslissen.

Waarom dan echter in zaken van staatsbeleid wel deze zotte methode gevolgd? Daarbij staan toch nog veel grooter belangen op het spel? En verder. De jongen van den kruidenier zou de schade niet vergoeden wanneer mede door toedoen van zijn stem een verkeerde dorschmachine zou zijn gekocht. Hij zou daarvoor geen enkele veranwoordelijkheid dragen.

Zoo ook de parlementsleden niet. Deze stemmen. Daarmede afgeloopen

Of het goed uitvalt of verkeerd.

Voor dezen keer tot zoover. Een volgende maal nog een aantal andere voorbeelden van hoe wij er naar kunnen streven, steeds de te behandelen vraagstukken tot zoo eenvoudig mogelijken en begrijpelijken vorm terug te brengen.

Kinderen van ons Volk

Op de poorten en wallen der onbeschermde veste (ons Vaderland) staan steeds weer onverschrokken op de bedreigde punten de zonen van het Boerenvolk. Trouw houden zij de wacht, hun wakend oog naar beneden gericht — bezorgd, liefdevol, met de eerlijkheid in hun hart. Beneden hen de bonte menigte, die langzaam maar zeker wordt opgekweekt tot willooze prooi der zooveelste Marxistische Internationale. Den Volksverraders is het altijd een doorn in het oog geweest, dat de zonen van het land nooit iets moesten hebben van hun zoet gefluit. Integendeel! Een klein handjevol fiere boeren zal altijd nog in staat zijn deze weergaloos brutale indringers het hoofd te bieden. Opmerkelijk is wel, dat het boerenvolk in dezen is te vergelijken met de zeelieden. Het varende Volk! Het eeuwige land en de eeuwige zee sterken het in de Goddelijke erkenning van het bestaan en het voortleven van een eigen Volk, Volksaard en Volkswil. Dit vindt weerklank in hun liederen. Men behoeft slechts den zangbundel „Kun je nog zingen, zing dan mee" op te slaan, om te bemerken, dat bijkans alle liederen onrechtstreeks of rechtstreeks den bodem en de zee bezingen (vergelijk hiermee eens de gevoelsbeheerschte inhoudslooze levensliedjes, volgens sommigen met een moraal, die slechts het product kunnen zijn van hen, die de massa als koopwaar zien). Het zou ondoenlijk zijn alle Volksche liederen van het land en de zee hier op te nemen en wij zullen ons dus bepalen tot enkele. Hoe heerlijk wordt bijv. de Arbeid, de echt vaderlandsche Arbeid van den bodem bezongen in het „Oogstlied" van A. Lijsen:

sikkels klinken, sikkels blinken
ruischend valt het graan.

Wij hoorden dit Boerenlied het vorig jaar zingen in een Landdagspel van Landbouw en Maatschappij; Drentsche kinderen van het land droegen het de ruimte in. Goddelijk! Hoe getuigt dit lied ook van een vroom gemoed. Luister slechts:

Slaat Uw oogen naar den Hoogen,
Alles kwam vandáár!

Dit is het gebed van den landman. Vroom en eenvoudig. Zonder eenigen opsmuk. Taai en volhardend, in de Daad.

Evenzoo is het lied van den zeeman. Is er prachtiger lied denkbaar dan Brandts Buys' lied: „Hoû Zee"? Hoort slechts de prachtige strophen:

Hoû zee, hoû zee, in krijg en Vreê!
Kamp wakker met de golven.

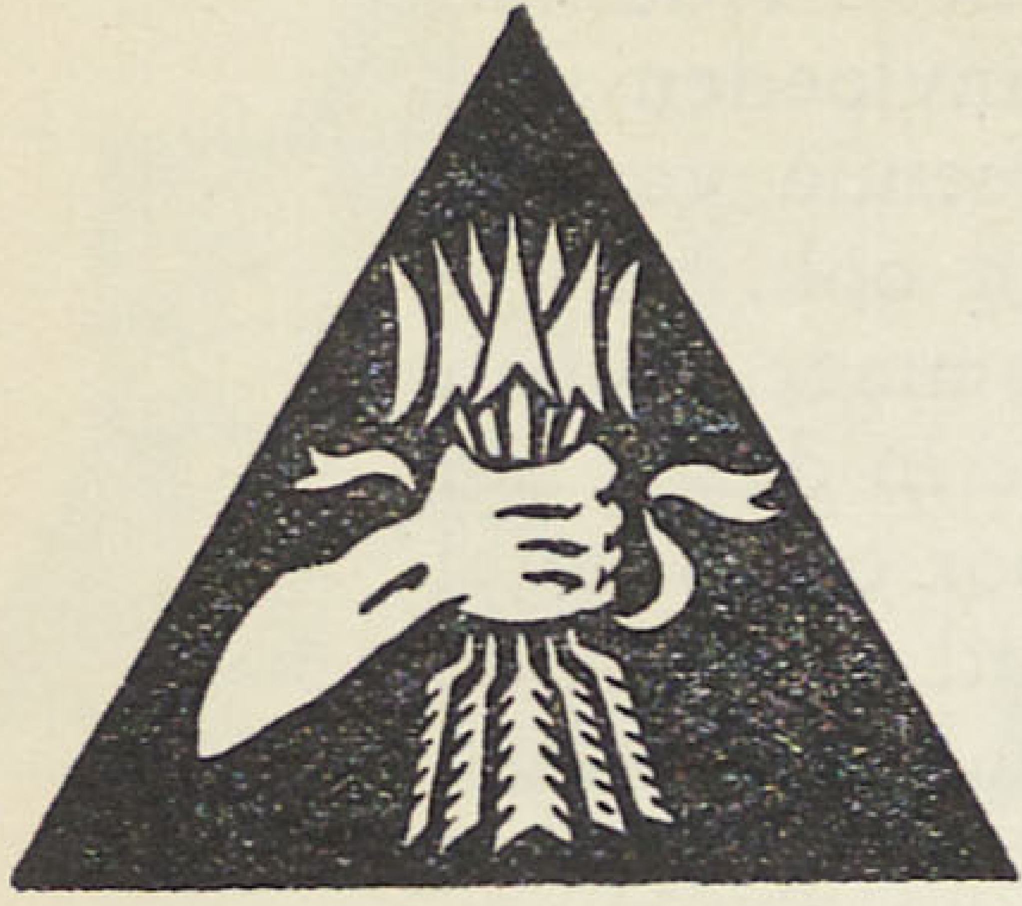
en:

Wat stormen u omgeven,
Tot God de ziel geheven.

Deze liederen liggen ons, Nationaal Socialisten, het allerbest. Hoe kan het ook anders! Wij, die vast besloten de vreemde volksinvloeden van ons afstooten voelen weer de frissche wind waaien, komende van de akkers en de meren. Het Nationaal Socialisme heeft dan ook, vooral onder de boeren, wortel geschoten in duizenden harten. Jammer genoeg kunnen wij dit niet altijd zeggen van de jónge zeelieden die in dezen tijd hun Vlag — Onze Vlag — verkwanselen aan Moskou! voor een schotel met linzen. Goddank staat echter de oude zeerob nog paraat! — Hoor de taal van het eenvoudig Boerenvolk — Zij zullen U belijden, dat zij altijd al, door en door Nationaal Socialist zijn geweest. Wanneer men in het moderne leven rond moet doolen en Gij weet Uw eigen haard dàn te behouden, dan zult Gij vroeg of laat overvallen worden door heimwee, een groot verlangen naar de natuur. Het Boerenvolk, het Heldenvolk der Zee! Het Boerenvolk op zijn Goddelijke vlakten...... de eindelooze zee, met haar onsterfelijke schoonheid — voor den Zeeman!

De Jonge Boeren staan op wacht op de dijken. In de verte zien zij de schepen naderen. Zullen zij bemand zijn met het oude Geuzenvolk? Niemand weet het!

Mijn schilt ende betrouwen
Zijt Ghij, o Godt mijn Heer!
Op U soo wil ick bouwen,
Verlaet mij nimmer meer!
Dat ick doch vroom mach blijven,
Uw dienaer t'aller stondt,
Die Tyranny verdrijven,
Die mij mijn hert doorwondt.

Ontwikkeling van het Nationaal-Socialisme in Nederland

III.

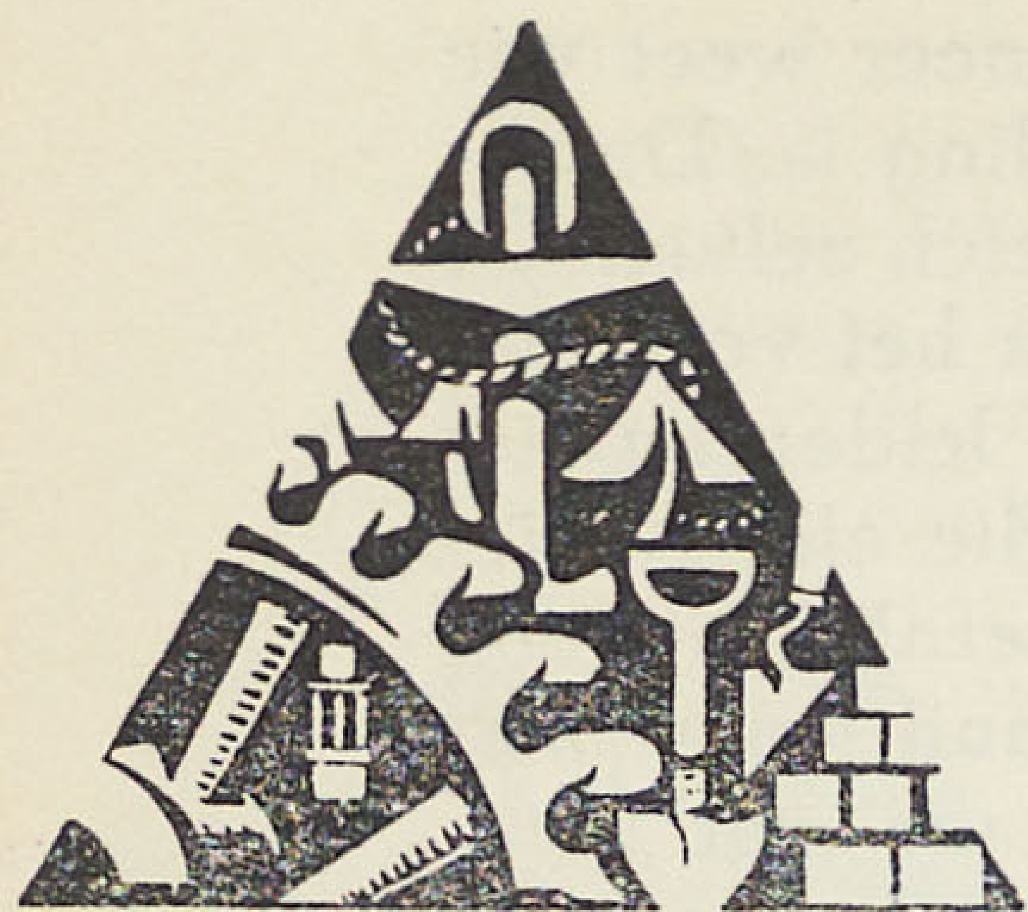
Het is noodig, dat een Nederlandsch nationaal-socialisme oprijst uit het boerendom, dat het wortelt in onzen bodem.

Wil men ze van boven af commandeeren, uit die kringen welke tot nog toe de demoliberale „leiders" voorgebracht hebben, dan zal het licht een valsch nationaal-socialisme kunnen worden, een uit verstandelijke overwegingen geleide beweging, die niet uit de diepte van het volk en uit zijn karakter voortkomt. Voor alles zal een levende volksgemeenschap moeten komen en de leiding daarvan toekomen aan scheppende geesten, die zich van hun taak bewust zijn. In de oud-germaansche sage leidde de held, de Siegfried, de voorste onder de voorsten, het volk. Deze leider, welke zich door zijne uitmuntende eigenschappen zelf aanwees, werd dan door het volk op het schild geheven en tot vorst en koning uitgeroepen. Ook de lagere functionarissen dienen aldus voor den dag te komen; door hun karakter en eigenschappen moet blijken, dat ze door den goeden geest bezield zijn en uit de rijen van het volk voortgekomen zal dit volk hen zelf aanwijzen.

De indeeling in democratische kringen is af te wijzen; kring vormt een afsuiting, geeft een dood begrip weer; een landstreek, welke en economische eenheid, een volksslag aangeeft, is beter door het woord gouw uit te drukken. De klank van dit woord is een welluidende, het vertolkt bodem en volksslag, rijst uit het verleden op en beteekent een deel van een volksstaat.

Een leider van een volk is geen dictator; hij belichaamt in zijn geest de idealen van zijn volk: de sluimerende zielekrachten van het volk hebben in hem hun bewustzijn verkregen, in een leider klopt het hart van het volk, hij is één met dit volk. Zoo is Hitler in Duitschland het symbool niet alleen van het nationaal-socialistische Duitschland, hij is het Duitsche volk zelf, geleid door zijn genius. En zoo moeten de onderdeelen van het volk, de gouwen worden vertegenwoordigd door hun karakteristieke persoonlijkheden, personen in wien het karakter van hun volksslag bewust wordt, dus de tot leiders geborenen. In onze boerenstreken is het nog een oude gewoonte, dat de uit zich zelven naar voren komende leiders als zoodanig worden aangewezen, daar is het verband tusschen volk en leider nog levendig, men voelt daar nog wie leider is. En ze komen eerder voort uit oude inheemsche geslachten, die zeden, gewoonten en karakter van hun volksslag hebben ingeboren, dan dat ze op een goeden dag van elders zijn overgewaaid. In het gezegde „een boerenvolk leidt zich zelf" zit veel waars en wie robust wil indringen in dit oude principe, heft den bestaanden volksslag in de volksgemeenschap op.

En het volksbewustzijn is gedood, indien het volk niet meer weet wie zijne natuurlijke leiders zijn en hoe zijne natuurlijke indeeling is. Dan is het veld vrij voor volksverleiders en avonturiers, die voor zich zelven het volk willen misbruiken, die zelf willen stijgen ten koste van het volk, dat dan ten slotte bedrogen en gekneveld wordt. Want de leider en het volk is dan niet hetzelfde, het zijn ongelijke grootheden, die elkaar niet dekken, het natuurlijk verband is gestoord. In den demo-liberalen tijd zijn vaak listige personen naar voren gekomen, die met allerhand leuzen het volk opzweepten, het volkskarakter niet eens kenden, maar met algemeene menschheidleuzen het volk gelukkig zeiden te willen maken. Ze hadden dan in den regel meer hun eigen maatschappelijke positie, eerzucht en stoffelijken welstand op het oog. Maar alles wat in deze wereld niet natuurlijk geordend, niet in den geest geboren, niet van God is, is voor de tijden niet bestand en gaat onder zoo zeker als twee maal twee vier is. Een werkelijke leider trekt er niet op uit om zich zelve aan te bevelen, valt eerder op door zijn daden, is bescheiden en wacht tot hij geroepen wordt. Zoo kwam het dat beunhazen en praatjesmakers in de afgeloopen periode eerder naar voren kwamen dan geboren leiders. Ook is het mogelijk dat de menschenchaos zoover is voortgeschreden, dat er geen uit bloed en bodem en vooral uit den geest geboren leiders meer opstaan. Dan heeft de volksdood, de versplintering van een volk, zich voltrokken en kan men van een volksleven niet meer spreken. We zijn dan meer tot een belangengemeenschap afgezakt, onze geestelijke idealen zijn weggevaagd, we hebben als volk niet eens meer het begrip ervan, we gelooven er zelfs niet meer aan. Godsdienst, geloof, volksidealen zijn verdwenen, we vragen nog hoe we er stoffelijk beter bij kunnen varen...... en we zijn reeds lang verzonken in de materialistische poel. Dan zijn we aan het communisme toe, aan volksvreemde leiders prijs gegeven. En de ondergang van het avondland zal zich in zijne gansche verschrikking voltrekken. Steeds grooter wordt ook in Nederland de chaos, steeds verder verwijdert men zich van zijn bloed en van zijn bodem en van zijn eigen geest. De schare der goddeloozen, ontwortelden, gelukzoekers en avonturiers wordt steeds grooter, de op zijn God bouwende, in zich zelf zoekende en uit zich zelf bouwende mensch steeds kleiner in aantal. Zal de nieuwe geestesstrooming het gevaar nog kunnen keeren, dan diene deze zich vooral op de hier geschetste grondwaarden te bezinnen.

Arbeidsplicht

Het is wel opmerkelijk en ontegenzeggelijk een teeken des tijds, dat men onze beweging hoogstens bereid is te zien als één, die er alleen op bedacht is het materieele welzijn van Neerland's bewoners te verbeteren en hun arbeid weer in banen te leiden, die het volksbelang eischt.

Het is natuurlijk duidelijk dat de rust, waarnaar wij allen zoo zeer verlangen, gegrond moet zijn op een redelijke bestaansmogelijkheid, die uiteraard zuiver materieel is. Deze mogelijkheid echter, die daaruit bestaat, dat een ieder op normale wijze in zijn levensbehoeften kan voorzien, is geheel iets anders, dan het nastreven van een zoo groot mogelijk materieel welzijn. Dit is dan ook een der cardinale punten, waardoor het hemelsbreed verschil tusschen ons en de marxisten duidelijk te herkennen is. Voor oppervlakkige geesten is het misschien niet makkelijk te begrijpen, dat er een groot verschil bestaat waarop de klemtoon wordt gelegd. De marxist immers spreekt van recht op een behoorlijk inkomen, terwijl wij spreken van recht op arbeid en daarbij tegelijkertijd denken: arbeidsplicht. Het gaat ons om de geestelijke waarde van den arbeid en niet uitsluitend om de vergoeding, die wij daarvoor ontvangen. Wij willen zien dat de arbeid in eere hersteld en het oude gezegde „arbeid adelt" weer tot werkelijkheid wordt en de arbeid niet wordt bekeken als een noodzakelijk kwaad om in het leven te blijven.

De oorsprong van dit wanbegrip is de haat, die dikwijls onbewust gekweekt wordt door de nietwerkers en degenen, die niet met hun handen werken. De onderlinge waardeering van elkanders werk is door het materialisme te niet gedaan. Vanaf den zoogenaamden intellectueel tot den simpelsten kantoorbediende kijken zij neer op den arbeider, die met zijn handen werkt. En met evenredigen haat of hoogstens met een groote verachting beantwoordt de arbeider deze houding.

Eén mogelijkheid bestaat er, om deze wanverhouding te veranderen in een beter begrip, namelijk de algemeene arbeidsplicht. Willen degenen, die met hun hoofd werken de arbeiders leiden, dan zullen zij moeten bewijzen hiervoor geschikt te zijn, door gedurende een zekeren tijd zelf met hun handen te werken om zoodoende een begrip te krijgen van het werk waarop onze geheele maatschappij is opgebouwd. Wat heeft onze gemeenschap aan die heertjes, die overal met handschoenen worden aangepakt en met eerbied worden behandeld voordat zij ook maar het minste hebben volbracht? Het is de eerste taak van de opvoeding elke eigenwaan te bestrijden en in plaats daarvan deemoed te kweeken. Degenen, die echter met dit verheven werk tegenwoordig zijn belast, weten niets beter te doen dan een enorm kwantum feiten in de hersenen van hun leerlingen te pompen in plaats van wat meer levenswijsheid te verspreiden en flinke jongens en meisjes van hen te maken. Wat is het doel van die talrijke verschillende privé-scholen, die uitsluitend verdeeldheid zaaien? Is

dat democratie, om toekomstige officieren direct naar een officiersschool te zenden, in plaats van hun eerst eens te laten zien wat die „gewone soldaten", die zij later moeten commandeeren en leiden, voor menschen zijn en hoe zij moeten worden behandeld? Dat is en blijft voor deze heeren „theorie", want deze zeldzame gelegenheid om ons volk te leeren kennen keert niet spoedig terug. Overal komt de eigenwaan, die zoo typisch voor dezen tijd is, en daarmee de verachting van de zoogenaamde lagere klassen te voorschijn. „Arbeid adelt" is inderdaad een oud gezegde in letterlijken zin geworden.

Zooals Nikolai Berdiajew in zijn boek „Christentum und Klassenkampf" zeer juist aantoont, is het het Christendom geweest, dat de achting voor den arbeider heeft gewekt. Christus immers behoorde als zoon van een timmerman tot de arbeidersklasse en symboliseerde op die wijze het nauwe geestelijke verband, dat bestaat tusschen het geestelijke leven en den arbeid. In de bescherming van den arbeid en van het met den arbeid onmiddellijk samenhangende bezit, schrijft Berdiajew, ziet het Christendom de eerste plicht en het eerste gebod van het oeconomische leven. „De arbeider is zijn voedsel waardig" (Matth. 10, 10) en „zoo iemand niet wil werken zal hij ook niet eten" (2 Thess. 3, 10) haalt hij aan.

Inderdaad is men zich maar al te weinig bewust van deze eenvoudige waarheden. Wel is onze zoogenaamd christelijke maatschappij (hebben wij niet zelfs een „christelijk kabinet"!) erin geslaagd het bezit tot nu toe te beschermen, maar hoe staat het met de bescherming van den arbeid? Het christendom gaat van het beginsel van den arbeidsplicht uit, hetgeen het recht tot arbeid als van zelf sprekend veronderstelt. De kringloop der wereldgebeurtenissen heeft ons echter in een stadium teruggebracht, waarin deze preliminaire grondgedachte niet eens is verwezenlijkt. Wel heeft, zooals bovenvermelde schrijver betoogt, het socialisme getracht de arbeidsvoorwaarden te verbeteren en de werktijden te verkorten, maar met het geestelijke arbeidsprobleem heeft het zich niet bemoeid. Het minste heeft zich om deze zijde van het vraagstuk het marxisme bekommerd. Het neemt de arbeidsvormen, die in de geïndustrialiseerde kapitalistische maatschappij uitgewerkt werden, over en ziet daarbij niet de innerlijke verhouding, die tusschen het sociale vraagstuk en het verlangen naar de echte arbeidsvrijheid en de organisatie hiervan bestaat.

Hebben wij dan geen arbeidsvrijheid? De slavernij is immers verboden en ieder arbeider is vrij om zijn diensten aan te bieden en zijn ontslag te nemen! Dit valt niet te ontkennen, maar tusschen „aanbieden" en „verkrijgen" bestaat een groot verschil. De machines maken de menschelijke werkkracht hoe langer hoe overbodiger, waardoor een steeds grootere afhankelijkheid der arbeiders en dus een steeds kleinere arbeidsvrijheid wordt verkregen. Deze afhankelijkheid is in onzen tijd in dergelijke mate gestegen, dat zij met de vroegere slavernij zonder schroom mag worden vergeleken.

Het recht tot arbeid dient dus in de eerste plaats aan de orde te worden gesteld. Waarom kan nu een democratisch stelsel dit recht niet in eere herstellen? De hoofdreden hiervoor is wel te zoeken in het feit, dat het hier om een zuiver geestelijk probleem gaat, dat door een uitsluitend verstandelijk redeneerend mensch, waarvan de materialistische democraat de cristallisatie vormt, niet kan worden opgelost. Wel kan een verstandelijk (niet te verwisselen met verstandig) mensch begrijpen, dat de werkeloosheid een ding is dat uit de wereld moet worden geholpen; hij kan zelfs ook maatregelen treffen, die zeer doeltreffend zijn door middelen te

scheppen, die het mogelijk maken een groot aantal menschen aan het werk te stellen, zooals het uitvoeren van publieke werken enz. Maar één ding kan hij niet, omdat zijn methoden tot een verleden tijd behooren en daarom geen leven meer bezitten. „Der Mann ist genau nur so gross wie die Welle, die unter ihm brandet" heeft Bismarck eens gezegd. Die golf, die onder ons allen slaat, dat is de tijdgeest, die ons bepaalt. Mannen nu, die oude methoden opvolgen, staan nog onder den invloed van een tijdgeest die afgedaan heeft. Een nieuwe tijdgeest is gekomen en uitsluitend die mannen, die door dezen nieuwen tijdgeest worden geleid, zullen verwerkelijken kunnen hetgeen verwerkelijkt moet worden. Zij en uitsluitend zij zullen het vuur en de geestdrift opbrengen, die noodzakelijk is om iets nieuws te scheppen en iets nieuws moet geschapen worden. Het is namelijk niet voldoende om de menschen aan het werk te zetten. De menschen moeten en willen ook voelen dat zij niet uit medelijden of uit liefdadigheid aan arbeid worden geholpen, want zij hebben een recht op arbeid en zij behoeven er niemand behalve God voor te danken, als het hun gegeven wordt.

Ieder democraat zal echter toe moeten geven, dat hij dit vuur en deze geestdrift niet meer op kan brengen. Een Troelstra kon het nog wel, want in zijn tijd was de nieuwe tijdgeest de sociaal-democratische tijdgeest. De nieuwe tijdgeest van vandaag is echter de nationaal-socialistische tijdgeest, de reactie en de evolutie oftewel de hoogere ontwikkeling van internationalisme tot internationaal samenwerkend nationalisme, van sociale klassenstrijd tot maatschappelijke samenwerking (corporatieve staat) en van egoïstisch materialisme tot geestelijke vrijheid, dus van ontwrichtende verdeeldheid tot opbouwende vereeniging der krachten.

Moeten wij dus de democratie, waarvoor onze vaderen gevochten hebben, afkeuren en terugkeeren tot vroegere tijden? Neen, de democratie als zoodanig is goed, maar voor materieele democratie is onze maatschappij niet rijp en daarom wordt zij misbruikt, de materieele vrijheid wordt misbruikt. Wij moeten daarom onze democratie hooger schroeven. Wij willen geen gelijkheid op materieel, maar op geestelijk gebied, van mensch tot mensch. De materieele democratie, die daarop neerkomt, dat wij de regeering van ons land toe moeten vertrouwen aan mannen, die geleid worden door partij- en groepsbelang, verwerpen wij om onze democratische beginselen hooger te stellen, namelijk op dat niveau, waar van gelijkheid sprake kan zijn: op geestelijk gebied. Een mensch, die door zijn geboorte in materieel gunstige omstandigheden verkeert, zal het in de toekomst moeilijker hebben dan degene die in noodlijdende kringen opgevoed werd, want de laatste zal reeds iets moeten volbrengen om zijn brood te verdienen, terwijl de eerste iets zal moeten presteeren alhoewel het materieel voor hem niet noodzakelijk is, wil hij iets in de toekomstige maatschappij beteekenen. Want door den corporatieven staat te verwezenlijken zullen de menschen niet meer naar rang of klasse worden beoordeeld of naar het kwantum geld dat zij in hun zak hebben, maar naar hun bekwaamheden. Een zuivere hiërarchie, niet een oppervlakkige „orde-

ning", op materieel en geestelijk gebied zullen wij opbouwen: een oeconomische en een cultureele kamer. Het besef van de geestelijke waarde van den arbeid en daarom ieders plicht om zijn krachten te geven aan de gezonde en vruchtbare organisatie daarvan, zullen wij verdedigen. Het zal een eer zijn om uitverkoren te worden om zijn vakgenooten te mogen vertegenwoordigen in een hiërarchische organisatie der gemeenschap. Van hoeveel grootere geestelijke en ook materieele waarde is een dergelijk ambt niet dan tegenwoordige „bekleeding" van een partijzetel! Is de man, die zijn vakgenooten vertegenwoordigt niet het symbool van dit deel der gemeenschap zooals onze Koningin het symbool der geheele natie is?

Twee Liederen

„Row, row, row your boat gently down the stream,
Merrily, merrily, merrily: life is just a dream!"
(Roei, roei, roei, zacht afwaarts op den stroom,
Blij, blij, blij, want 't leven is een droom!"

Velen onzer zullen dit Engelsche liedje wel kennen of het wellicht eens hebben gehoord. Wij weten niet of het wel dan niet oud is, maar toen het ons onlangs bij toeval weer eens onder de oogen kwam, trof het ons, dat het zoo typeerend de 19e eeuwsche, tutlooze, individualistische opvatting van het leven weergeeft. „Laat je maar met den stroom meedrijven! Maak het je vooral niet te moeilijk! Sluit je op in een ivoren toren met je eigen Ik-heid en trek je vooral nergens iets van aan: het leven is toch immers slechts een droom en waarom zou je je daarover „dik" maken?"

Hoe geheel anders staan wij, jongere Nationaal-Socialisten hier tegenover! Het leven is geen droom, neen en nog eens neen. Het leven, zooals wij het zien, is levend, is werkelijkheid. Het is waard om intens beleefd en geleefd te worden. Wij roeien niet stroomafwaarts, wij roeien tegen den stroom op, recht op ons doel en weten niet van rusten tot we dat doel hebben bereikt.

Met beide beenen staan we stevig op den grond, strijdend in 't volle leven. En vroolijk zijn wij daarbij ook, niet omdat het leven een droom, „slechts" een droom zou zijn, maar juist omdat het dat **niet** is.

Vroolijk zijn wij en blij, omdat wij weten, dat wij, ondanks tegenslagen, ondanks teleurstellingen, strijden **kunnen** en strijden **mogen**! Strijden voor ons zelf, voor de onzen, voor ons Volk!

Zachtjes ons bootje stroomafwaarts laten glijden, zooals het Engelsche liedje het wil? Nooit of te nimmer! Ons jongeren klinkt een ander lied in de ooren, geen wiegenliedje voor slappelingen of durfloozen, maar een lied, dat bruist van levensmoed:

„Hou Zee! Al raast de stormwind tegen,
Al dreigen golven, huizen hoog!
Het doel, al is het ver gelegen,
Houdt met volharding in het oog!
Weest niet versaagd: het valt wel mee!
Hou Zee!"

Dat is **ons** lied!

Wat is humaner?

De bestrijding van het misdadigheidswezen voorheen en thans in Duitschland.

Aan eene beschouwing van generaal Daluege, SS-aanvoerder, is het volgende ontleend. Voor den 30sten Januari 1933 veroorzaakte iedere beroepsmisdadiger aan de overheid eene massa kosten, werk en omslag. En dan moet men bedenken, dat er duizenden van dat zware slag van jongens waren. Welk een berg van paperassen diende volgeschreven te worden, welke stroomen van inkt moeten gevloeid hebben, hoeveel rechercheurs hebben zich de schoenzolen moeten afloopen en welk een heerleger van rechters, officieren van justitie, advocaten, experten en getuigen moeten in den loop der jaren er aan te pas gekomen zijn, ten einde het overtuigend bewijs tegen dergelijke elementen te leveren en hun de rechtmatige straf te doen ondergaan. Daarbij dient men niet uit het oog te verliezen, dat het meerendeel van de door hen begane strafbare daden niet eens aan het licht gekomen zal zijn. De ongerustheid, de ergernis en het leed, welke dergelijke boosdoeners in hun misdadig bestaan berokkend hebben aan fatsoenlijke en eerlijke lieden, zijn niet te overzien. Evenmin valt de enorme schade te schatten, die zij toegevoegd hebben aan nijvere en spaarzame volksgenooten. De strafbare feiten, waarop een beroepsmisdadiger gevonnisd wordt, maken slechts een onderdeel uit van hetgeen hij in werkelijkheid op zijn kerfstok heeft.

De lankmoedigheid, vroeger van staatswege betoond ten opzichte van misdadige elementen, is ten aanzien van de overige onderdanen van het land allerminst verantwoord geweest. De groote geldelijke offers aan materiaal en bezoldiging van het politie-, gerechts- en gevangeniswezen, die het corrupte marxistische bewind zich heeft laten opleggen door de beroepsmisdadigers, beteekenden eene schandelijke verspilling der belastingen. Het is niets verwonderlijks, dat onder een dergelijk systeem het aantal strafbare delicten, welke hoofdzakelijk door beroepsmisdadigers begaan werden, hand over hand toenam. Uitsluitend tengevolge van gewone diefstallen en inbraken werd de bevolking van Berlijn in 1932 benadeeld voor eene bedrag van 16½ millioen mark, terwijl haar door oplichting naar ruwe schatting 30 millioen mark afhandig gemaakt werd. Het natuurlijk uitvloeisel van de buitensporige publiciteit, die aan deze toenemende criminaliteit gegeven werd, is geweest, dat voornamelijk bij de jeugd het juiste besef omtrent het ontoerekenbare dezer delicten grootendeels afstompte.

Onder het oude régime was in Duitschland allengs een rechterlijke stand op den voorgrond kunnen treden, waarbij de rechters met elkaar wedijverden in meegaandheid, ten einde in een goed blaadje te komen bij het publiek, terwijl zij in werkelijkheid verweekelijkt waren. De lichte straffen waren veeleer eene aanmoediging tot verdere misdadigheid. De wijze, waarop die straffen ten uitvoer gelegd werden was zoo zachtzinnig, dat de misdadigers de gevangenissen meer als sanatoria gingen beschouwen. De strekking van de straf, die toch dienen moet als boetedoening voor het gepleegd delict, ging zoodoende geheel verloren. Het gevange-

nispersoneel verging van angst, dat de gevangenen zich over hen zouden kunnen beklagen. De toestand was letterlijk zoodanig, dat de gevangenen hunne bewakers commandeerden, in plaats van omgekeerd.

Moordenaars werden het liefst niet meer ter dood veroordeeld, tenzij het met goed fatsoen niet anders kon en dan volgde automatisch begenadiging tot levenslange tuchthuisstraf. Dit laatste beteekende destijds, dat de delinquenten gemiddeld na 12 jaar wederom vrijkwamen.

Onder het oude beleid werd geduld, dat menschen, die wegens hunne eerlooze daden een of meer vonnissen achter den rug hadden, eene soort van genootschap vormden. In vele steden in Duitschland, zooals Hannover, Dresden, Breslau, Kiel, Esssen, Keulen en Leipzig, bestonden clubs van beroepsmisdadigers; in Berlijn op zich zelf waren reeds 70 van deze onderwereld-vereenigingen, waarvan souteneurs, inbrekers en boosdoeners van elk slag lid waren. Naar buiten deden deze genootschappen zich voor als loterij- of sportclubs. Zij beschikten over het algemeen over ruime middelen, want de contributies waren niet voor de poes. Vandaar dat eene rubriek van advocaten gevonden werd, die door dik en dun ging met de misdadige clientele.

Hoe is het tegenwoordig?

Binnen 24 ur, nadat minister-president Goering het besluit had afgekondigd, omtrent het toepassen van preventieve hechtenis op beroepsmisdadigers, waren in Pruisen reeds 134 zware jongens in verzekerde bewaring genomen. Alle dergelijke gedetineerden werden natuurlijk aan een medisch onderzoek onderworpen, ten einde uit te maken in hoeverre hunne lichamelijke gesteldheid geen beletsel vormde tot het verrichten van werk. In het verbeterkamp, waar zij in verzekerde bewaring gehouden werden, hadden de bewakers aanvankelijk nog al wat last met hen. Een paar dagen waren echter voldoende om de gedetineerden er van te overtuigen, dat zij hier niet ver meer kwamen met hunne vrijpostigheden. Zij wisten zich al spoedig te schikken in de rechtmatige, doch strenge, tucht, zonder welke zoo'n troep gewoonte misdadigers nu eenmaal niet te regeeren is.

De in verzekerde bewaring genomen personen waren aanvankelijk ondergebracht in het verbeterkamp Lichtenburg bij Torgau in de provincie Saksen. Tegenwoordig bevinden zij zich in het kamp Esterwegen in Hannover, waar geschikte werkgelegenheid voorhanden is. Tegen het einde van 1935 had men daar — streng gescheiden van de wegens politieke delicten gedetineerden — 476 beroepsmisdadigers. Daaronder waren 215 inbrekers, 144 dieven, 66 oplichters en helers, 38 plegers van zedenmisdrijven en 13 van beroovingen. Deze 476 man, waren, alles bij elkaar geteld, veroordeeld geweest tot 2329 jaar tuchthuis- en 2492 jaar gevangenisstraf. Daarbij dient nog in aanmerking genomen, dat bijna al deze vonnissen nog dateerden uit den tijd van het verweekelijkte rechtssysteem. Dat alle hierboven genoemde gedetineerden niet meer vrij ronddartelen in de samenleving, zal door ieder weldenkend mensch stellig gevoeld worden als een weldaad jegens de maatschappij.

Het spreekt vanzelf, dat het middel der preventieve hechtenis alleen toegepast wordt, waar zulks gemotiveerd is en dat er uiteraard eenige instanties zijn, die hierop controle uitoefenen. Een duidelijk bewijs voor het goed uitzoeken der gedetineerden en voor de doelmatigheid van de geheele maatregel wordt geleverd door de goede uitwerking van een en

ander. Want het is gebleken, dat een redelijk gedeelte van de gewoonte misdadigers, na ontslagen te zijn uit het verbeteringkamp, er voor het eerst in hun leven toe is overgegaan, zich op een eerlijk middel van bestaan toe te leggen.

Dank zij de preventieve hechtenis beschikt de crimineele politie tegenwoordig over een afdoend wapen, waarmede zij het misdadigerswezen bij den wortel kan aantasten, iets waardoor zij veel aan gezag gewonnen heeft. Dientengevolge is de geheele bevolking bevrijd geworden van een grooten overlast. Naar buiten heeft het in zwang komen der verzekerde bewaring nog eene andere uitwerking gehad. Deze bestaat daarin, dat tal van misdadige elementen van de ergste soort het raadzaam geoordeeld hebben zoo spoedig mogelijk naar den vreemde uit te wijken, aangezien de grond van het ordelijk geworden vaderland hun te heet onder de voeten werd. De in dat opzicht al te gastvrije buurstaten zijn allicht niet te feliciteeren.

Eenmaal...

Maar eenmaal, kameraden, zal het zijn,
Dat d'overwinningsklokken alom zingen,
De zware ketens, die ons lang omvingen,
Zij zullen onder hamerslagen springen
En jubel zal in aller harten zijn.

Maar eenmaal, kameraden, zal het zijn,
Dat moeders weer in kind'ren zich verblijden
En dat de boer, als hij het zaad gaat spreiden,
Zich weer geheel zijn erfgrond toe kan wijden,
En Arbeid zal de hoogste Adel zijn.

Wellicht dekt **ons** dan reeds der graven nacht.
Wat geeft het, dat **wij** naar geluk niet vroegen?
't Is ons genoeg, dat wij het vaandel droegen
En met het eigen lijf de bruggen sloegen
Naar Neerlands toekomst en naar Neerlands macht.

EROS.